

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 1002

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 octombrie 2024

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
1.243. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	1	precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, astfel cum au fost introduse prin art. IV pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice	2–7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 576 din 31 octombrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 ¹ din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii,		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		1.237. — Hotărâre pentru aprobarea plății unei contribuții financiare voluntare a României la bugetul Agenției Universitare a Francofoniei din cadrul Organizației Internaționale a Francofoniei.....	8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind eliberarea din funcție a unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 201 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.594/2024,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Popel Diana-Daniela, judecător la Judecătoria Sibiu, se eliberează din funcție ca urmare a demisiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 7 octombrie 2024.
Nr. 1.243.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 576**

din 31 octombrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, astfel cum au fost introduse prin art. IV pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, excepție ridicată de Societatea Transcarpat Sportours International — S.R.L. din București în Dosarul nr. 631/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.834D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Amelia Teis, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului ales prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată și învederează că cel puțin din două perspective textele criticate sunt neconstituționale. Pe de o parte, aplicarea unei cauțiuni în procedura contestației în fața unui organism administrativ-jurisdicțional, astfel cum este Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, este contrară dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Constituție, potrivit căreia jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite, iar cerința gratuității nu este respectată, având în vedere că în conținutul art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 sunt cuprinse norme care prevăd posibilitatea ca sumele constituite ca și cauțiune [alin. (8)], dacă nu sunt restituite, să fie constituite ca venit la bugetul de stat. Într-adevăr, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut că, în lipsa unei prevederi legale cu privire la sumele ce reprezintă anumite taxe sau cauțiuni în procedura administrativ-jurisdicțională care să stabilească faptul că acestea se constituie ca venit la bugetul de stat, nu se încalcă prevederile constituționale antereferite, pentru că nu se aduce atingere gratuității. Or, în cazul normelor criticate, per ansamblu, modul cum acestea sunt reglementate conduce la opinia că procedura în fața organismului jurisdicțional-administrativ în etapa contestației, ce are caracter facultativ (întrucât există și posibilitatea de contestare direct la instanța judecătorească), nu

este gratuită. Pe de altă parte, egalitatea și accesul cetățenilor la această etapă a contestației sunt afectate, prin raportare la dispozițiile alin. (4) al art. 61¹ din Legea nr. 101/2016, întrucât în calea de atac a plângerii, dacă aceasta este formulată de o altă persoană, diferită de cea care a formulat contestația inițială la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor și care este nemulțumită de decizia acestui organism, există obligativitatea constituirii unei cauțiuni numai în cuantum de 50% din valoarea sumei pe care ar fi trebuit să o constituie dacă ar fi formulat contestația.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale asemănătoare, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie, spre exemplu, Decizia nr. 25 din 16 februarie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 736 din 10 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 631/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor**, excepție ridicată de Societatea Transcarpat Sportours International — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 101/2016.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că perceperea cauțiunii în materia remediilor și căilor de atac reglementate de Legea nr. 101/2016 este discriminatorie și constituie o îngrădire a accesului liber la justiție, precum și o încălcare a dispozițiilor constituționale care prevăd gratuitatea jurisdicțiilor speciale administrative. Astfel, (i) această cauțiune este aplicabilă în cuantum și procente diferite, potrivit art. 61¹ alin. (4) din legea antereferită, în funcție de momentul în care operatorul economic sau partea interesată accesează căile de atac sau intervine într-un litigiu deja declanșat, context în care, în calea de atac reglementată de art. 29 sau de art. 51 alin. (3) din Legea nr. 101/2016, trebuie să depună o cauțiune de numai 50% din cuantumul celei deja constituite, ceea ce conduce la ideea că justiția nu este egală pentru toți subiecții de drept; (ii) dreptul la un proces echitabil presupune accesul efectiv la justiție, însă normele criticate reprezintă o ingerință în acest drept, în privința exercitării căilor de atac în materia achizițiilor publice și a contestării actelor

autorității contractante, având în vedere cuantumul cauțiunii impuse prin dispozițiile legale criticate; (iii) imprevizibilitatea și incertitudinea cu privire la soarta cauțiunii, având în vedere că există posibilitatea ca sumele aferente cauțiunii să se constituie venit la bugetul de stat, în ipoteza neaplicării prevederilor art. 611 alin. (5)—(7) din Legea nr. 101/2016, sunt aspecte care indică faptul că procedura de soluționare a contestațiilor de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor nu este gratuită. În contextul criticilor de neconstituționalitate se face referire la Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, în partea referitoare la necesitatea legiferării unor norme care să conducă la o cât mai mare stabilitate legislativă, ținând cont de interesul social, politica legislativă a statului și de armonizarea legislației naționale cu legislația europeană și internațională, precum și la jurisprudența Curții Constituționale, a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene în materia principiilor invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

7. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că, potrivit expunerii de motive a proiectului legii privind aprobarea ordonanței de urgență a Guvernului prin care au fost instituite normele criticate, acestea au fost introduse în Legea nr. 101/2016 cu scopul de a proteja autoritățile contractante de riscul unui eventual comportament necorespunzător al contestatorilor și care au obligația de a constitui o cauțiune pentru întreaga perioadă cuprinsă între data depunerii contestației la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor/instanțele judecătorești competente și data rămânerii definitive a deciziei/hotărârii instanței de judecată de soluționare a acesteia. Instituirea obligației depunerii unei cauțiuni, sub sancțiunea respingerii contestației formulate, reprezintă o soluție legislativă echilibrată care oferă posibilitatea de a formula contestații ori de câte ori se consideră justificat în cursul procedurii, fără a conduce însă la întâzieri substanțiale în derularea acesteia reducând riscul depunerii unor contestații neîntemeiate în scopul întâzierii/anulării procedurii de atribuire și fără a limita accesul operatorilor economici la remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică/sectoriale sau concesiuni. Cauțiunea respectivă se restituie la cererea operatorului economic după soluționarea prin hotărâre definitivă a plângerii sau după încetarea efectelor suspendării procedurii de atribuire și/sau a executării contractului, autoritatea contractantă având posibilitatea ca până la restituirea acesteia să formuleze o eventuală cerere pentru plata despăgubirii convenite cauzate de măsura de remediere. Prin punerea la dispoziția Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor sau a instanței de judecată a sumelor reprezentând cauțiunea și restituirea cauțiunii la rămânerea definitivă a deciziei/hotărârii instanței de judecată se elimină principalele critici cu referire la constituirea garanției de bună conduită care au fost reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015. Suma de bani aferentă cauțiunii nu reprezintă o taxă impusă operatorului economic ce formulează o contestație în materie de achiziție publică, întrucât cauțiunea nu se face venit la bugetul de stat/autorității jurisdicționale sau la bugetul autorității contractante, ci se restituie la cererea operatorului economic după rămânerea definitivă a deciziei/hotărârii, aceasta fiind o garanție a neintroducerii la consiliu/instanță a unor contestații vădit neîntemeiate. Nici în ipoteza admiterii unei eventuale cereri de despăgubire formulată de autoritatea contractantă, care să fie plătită din cauțiunea constituită de către operatorul economic, nu se poate susține că obligativitatea instituirii cauțiunii îngreșește accesul liber la justiție și încalcă gratuitatea jurisdicțiilor administrative speciale, câtă vreme aceasta nu se face venit al autorității contractante, ci numai în cazul în care se

constată producerea unui prejudiciu prin exercitarea cu rea-credință a contestației de către operatorul economic. Nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în drepturi și în fața instanțelor judecătorești, în ipoteza prevederilor art. 611 alin. (4) din Legea nr. 101/2016, nefiind o discriminare între persoana care constituie inițial cauțiunea pentru formularea căii de atac împotriva actelor autorității contractante și persoana care formulează calea de atac prevăzută de art. 29 sau art. 51 alin. (3) din legea respectivă, alta decât cea care a constituit cauțiunea, având în vedere că ele nu se află în situații comparabile, întrucât cea din urmă urmărește desființarea deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor/hotărârii instanței judecătorești pronunțate în soluționarea contestației formulate de operatorul economic care a constituit cauțiunea în fața consiliului/instanței, și, prin urmare, nu are posibilitatea formulării de pretenții proprii sau schimbării obiectului cauzei sau a cadrului procesual.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din actul de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 611 din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 4 iunie 2018. Dispozițiile art. 611 din Legea nr. 101/2016 au fost introduse prin art. IV pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018, iar în dinamica legislativă au fost modificate, succesiv, prin art. IV pct. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2020 privind modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul achizițiilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 614 din 13 iulie 2020, și prin art. IV pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2021 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul achizițiilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 27 august 2021. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 611 din Legea nr. 101/2016 în forma avută inițial, astfel cum au fost introduse prin art. IV pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018 și astfel cum au produs efecte în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „(1) Pentru soluționarea contestației formulate în condițiile art. 8 sau art. 49, sub sancțiunea respingerii acesteia,

persoana care se consideră vătămată trebuie să constituie în prealabil o cauțiune stabilită după cum urmează:

a) 2% din valoarea estimată a contractului, în cazul în care aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 35.000 lei;

b) 2% din valoarea stabilită a contractului, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 88.000 lei;

c) 2% din valoarea estimată a contractului, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 220.000 lei;

d) 2% din valoarea stabilită a contractului, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, dar nu mai mult de 880.000 lei.

(2) În cazul unei proceduri de atribuire a acordului-cadru, prevederile alin. (1) se raportează la valoarea estimată a celui mai mare contract subsecvent ce se intenționează a se atribui în baza acordului-cadru respectiv.

(3) În cazul în care contestația a fost respinsă de către Consiliu, persoana care se consideră vătămată care utilizează calea de atac în condițiile art. 29 sau art. 51 alin. (3), după caz, nu trebuie să constituie o cauțiune suplimentară.

(4) În cazul în care calea de atac reglementată de art. 29 sau art. 51 alin. (3) este utilizată de o altă persoană decât cea care a constituit cauțiunea conform alin. (1), pentru soluționarea plângerii sau recursului, după caz, trebuie constituită în prealabil o cauțiune egală cu 50% din cauțiunea prevăzută la alin. (1).

(5) Cauțiunea depusă se restituie, la cerere, după soluționarea prin hotărâre definitivă a plângerii, respectiv după încetarea efectelor suspendării procedurii de atribuire și/sau a executării contractului.

(6) Cauțiunea se restituie celui care a depus-o, nu mai devreme de 30 de zile de la data rămânării definitive a hotărârii sau, după caz, de la data încetării efectelor suspendării procedurii de atribuire și/sau a executării contractului.

(7) Consiliul sau instanța, după caz, se pronunță asupra cererii de restituire a cauțiunii cu citarea părților, printr-o încheiere supusă numai recursului la instanța ierarhic superioară. Recursul este suspensiv de executare.

(8) În situația în care nu sunt aplicabile prevederile de la alin. (5)—(7), cauțiunea se constituie venit la bugetul de stat la împlinirea termenului de 3 ani calculat de la data la care aceasta putea fi solicitată.

(9) Sunt scutite de la depunerea cauțiunii autoritățile contractante.”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 cu privire la egalitatea în drepturi, ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 124 alin. (2) referitor la faptul că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. Având în vedere conținutul motivării excepției de neconstituționalitate, precum și Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea reține și dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) în

componenta privind calitatea legii. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 6 cu privire la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale art. 20 referitor la egalitatea în fața legii și ale art. 47 referitor la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că soluția legislativă criticată a mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 276 din 17 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 22 septembrie 2022, Decizia nr. 241 din 3 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 31 august 2022, Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 mai 2022, Decizia nr. 865 din 17 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 27 mai 2020, Decizia nr. 501 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 24 aprilie 2020, și Decizia nr. 440 din 11 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din data de 29 octombrie 2019, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în raport cu criticile formulate, decizii ale căror considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

14. Având în vedere jurisprudența precitată, Curtea observă că Legea nr. 101/2016 transpune Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 395 din 30 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, și Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 76 din 23 martie 1992, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit art. 1 alin. (1) din Directiva 89/665/CEE, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura că, în ceea ce privește procedurile de atribuire a contractelor care intră în domeniul de aplicare circumscris, deciziile luate de autoritățile contractante pot face obiectul unor căi de atac eficiente și, în special, cât mai rapid posibil în conformitate cu condițiile stabilite prin directivă, în special, art. 2 alin. (7) („Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura că deciziile adoptate de organismele responsabile cu procedurile privind căile de atac pot fi puse în aplicare în mod efectiv”), pe motiv că respectivele decizii au încălcat legislația europeană în domeniul achizițiilor publice sau reglementările de drept intern pentru punerea în aplicare a acestei legislații. Din economia acestei directive reiese că organismele responsabile cu procedurile privind căile de atac pot fi instanțele sau autorități (organisme) care nu sunt de natură judiciară. În situația în care, în astfel de cazuri, calea de atac este prevăzută în fața unor autorități (organisme) care nu sunt de natură judiciară, trebuie prevăzute dispoziții pentru a garanta procedurile prin care o măsură presupus ilegală luată de organismul competent privind căile de atac sau orice presupusă deficiență în exercitarea competențelor acordate acestuia poate face obiectul unei căi de atac în fața instanței sau al unei căi de atac în fața unui alt organism care este o instanță sau tribunal în înțelesul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene și este independent atât față de autoritatea contractantă, cât și față de organismul competent privind căile de atac. Prin urmare,

potrivit Directivei, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că procedurile privind căile de atac sunt accesibile, în conformitate cu reglementări detaliate care pot fi stabilite de statele membre, oricărei persoane care este sau a fost interesată de obținerea unui anumit contract public, de achiziție de produse sau a unui contract public de lucrări și care a fost sau riscă să fie lezată de o presupusă încălcare.

15. Față de această împrejurare, Curtea subliniază că, la nivel național, prin Legea nr. 101/2016 se reglementează remediile, căile de atac și procedura de soluționare a acestora, pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară, în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune, precum și organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Astfel, în virtutea art. 2 din această lege, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al unei autorități contractante sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri poate solicita anularea actului, obligarea autorității contractante la emiterea unui act sau la adoptarea de măsuri de remediere, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară, potrivit prevederilor acestei legi; de asemenea, oricare dintre membrii unei asocieri a unor operatori economici, fără personalitate juridică, poate formula orice cale de atac reglementată de această lege. În materia achizițiilor publice, persoană care se consideră vătămată este orice operator economic care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: (i) are sau a avut un interes în legătură cu o procedură de atribuire și (ii) a suferit, suferă sau riscă să sufere un prejudiciu ca o consecință a unui act al autorității contractante, de natură să producă efecte juridice, ori ca urmare a nesoluționării în termenul legal a unei cereri privind o procedură de atribuire [art. 3 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 101/2016]. Așadar, legislația în materia achizițiilor publice prevede pentru orice persoană care se consideră vătămată două căi alternative de a contesta actele autorității contractante: pe cale administrativ-jurisdicțională sau judiciară.

16. În ceea ce privește calea administrativ-jurisdicțională și procedura care stă la baza desfășurării acesteia, asupra căreia se formulează cu precădere critici de neconstituționalitate, din examinarea prevederilor Legii nr. 101/2016, Curtea reține că aceasta poate parcurge două etape. Pe de o parte, prima etapă este reprezentată de formularea contestației pe cale administrativ-jurisdicțională — prevăzută la capitolul III: *Contestația formulată pe cale administrativ-jurisdicțională* (care cuprinde reglementări cu privire la termenul de contestare și efectele contestației, elementele contestației și soluționarea contestației), care se judecă de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor. Pe de altă parte, a doua etapă este reprezentată de plângerea formulată împotriva deciziilor Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie — prevăzută la capitolul IV: *Calea de atac împotriva deciziilor Consiliului*.

17. Din analiza întregului ansamblu legislativ precizat, Curtea observă că prin textele de lege subsumate capitolelor antementionate s-a prefigurat atât cadrul procedural de formulare și de soluționare a contestației efectuate pe cale administrativ-jurisdicțională, cât și cadrul procesual de soluționare a plângerii împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, respectiv calea de atac împotriva acesteia, ținându-se seama de specificul domeniului și de scopul pentru care a fost adoptat cadrul legislativ în materie. În contextul legislativ analizat, art. 29 din Legea nr. 101/2016 prevede faptul că deciziile Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor privind soluționarea contestației pot fi atacate de către oricare dintre părțile cauzei, cu plângere la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 10 zile de la

comunicare, iar în calea de atac a plângerii nu se poate schimba cadrul procesual stabilit în fața acestui organism și nu se pot schimba calitatea părților, cauza sau obiectul contestației și nici nu se pot formula pretenții noi. Printre elementele procedurale și care sunt aduse în discuție de către autoarea excepției de neconstituționalitate se află și perceperea unei cauțiuni în materia remediilor și căilor de atac, iar textul criticat prevede: (i) quantumul acesteia, care este stabilit după anumite criterii prevăzute la art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 (procent din valoarea estimată a contractului sau valoarea stabilită a contractului, ținând seama de anumite praguri valorice prevăzute de legislația cu incidență în materie, sau valoarea estimată a celui mai mare contract subsecvent ce se intenționează a se atribui în baza acordului-cadru; persoana care a constituit inițial cauțiunea și utilizează în continuare căile de atac sau altă persoană decât cea care a constituit inițial cauțiunea și care utilizează căile de atac în procedura respectivă); (ii) destinația acestei cauțiuni (se restituie, la cerere, în condițiile legii; se constituie venit la bugetul de stat la împlinirea termenului de 3 ani calculat de la data la care aceasta putea fi solicitată).

18. Referitor la instituirea unei cauțiuni prin legislația ce reglementează remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, prin Decizia nr. 241 din 3 mai 2022, paragraful 24, Curtea a reținut că legiferarea acesteia este pe deplin justificată, ținând seama de faptul că, în contextul dat, contractele de achiziții publice presupun, de cele mai multe ori, efectuarea de lucrări publice cu un anumit grad de complexitate și nu orice operator economic are capacitatea logistică și financiară de a efectua aceste lucrări, mai ales că, de cele mai multe ori, mecanismul de efectuare a lucrărilor presupune investiții inițiale ale operatorului economic ce sunt decontate ulterior de stat. Așadar, operatorii economici nu se află în aceeași situație juridică, ei neavând toți aceeași capacitate economică de realizare a obiectivelor vizate de contractele de achiziții publice. Or, dinamica raporturilor juridice existente în domeniul achizițiilor publice demonstrează că intervenția legiuitorului era necesară, în condițiile în care drepturile procesuale au fost exercitate frecvent cu rea-credință de către operatori economici care nu aveau capacitatea efectivă de a-și executa obligațiile ce rezultau din încheierea contractelor de achiziții publice. Interesul național impune ca statul să poată realiza cu celeritate obiectivele propuse în vederea îmbunătățirii calității vieții cetățenilor săi, cu respectarea, bineînțeles, a drepturilor și a intereselor legitime ale eventualilor participanți la procedurile de achiziție publică. Prin instituirea cauțiunii, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale, iar, pe de altă parte, să constituie o garanție destinată acoperirii eventualelor pagube ce ar putea fi produse părții împotriva căreia se cere luarea unor măsuri, în condițiile în care cererea celui ce plătește cauțiunea se respinge. Instanța de contencios constituțional a reținut că obiectivele urmărite prin adoptarea de către legiuitor a măsurii criticate se circumscriu unui scop legitim și că instituirea acestei obligații de consemnare a cauțiunii reprezintă o măsură legislativă adecvată, necesară și care păstrează un just echilibru între cerințele de interes general protejate de legiuitor — prevenirea exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale — și interesul individual al justițiabilului de a avea acces efectiv la instanță în vederea folosirii mijloacelor procedurale puse la dispoziția sa (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2022, precitată, paragraful 20, și Decizia nr. 501 din 17 septembrie 2019, precitată, paragrafele 33—36).

19. În acest context, referitor la jurisdicțiile speciale administrative, parte componentă a art. 21 din Constituție, Curtea învederează că, analizând dispozițiile ce reglementează procedura soluționării contestațiilor în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în jurisprudența sa, a constatat

că nu există nicio normă care să ateste existența vreunei taxe sau cauțiuni care să se facă venit la bugetul de stat sau la bugetul autorității administrativ-jurisdicționale având ca destinație plata unui serviciu jurisdicțional sau administrativ-jurisdicțional. Curtea a învederat că gratuitatea consacrată de norma constituțională cuprinsă în art. 21 alin. (4) semnifică lipsa oricărei contraprestații pecuniare din partea persoanei care, alegând calea contenciosului administrativ-jurisdicțional, beneficiază gratuit de serviciul prestat de autoritatea administrativ-jurisdicțională (a se vedea Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2015, paragraful 31, și Decizia nr. 282 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 11 mai 2012). Astfel, verificând, spre exemplu, compatibilitatea garanției de bună conduită prevăzută de actele normative anterioare Legii nr. 101/2016 cu prevederile constituționale ale art. 21 alin. (4), Curtea a constatat că soluția legislativă în discuție respectă cerința constituțională referitoare la caracterul neoneror al procedurii administrativ-jurisdicționale, întrucât sumele reprezentând garanția de bună conduită se fac venit la autoritatea contractantă, fără a constitui o taxă pentru administrarea justiției sau prestarea unor servicii de către aceasta sau, după caz, de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor.

20. Aceste considerente sunt valabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește normele criticate prin care se instituie cauțiunea în discuție, având în vedere faptul că, astfel cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, precitată, paragraful 41, instituirea unei garanții de bună conduită are semnificația unei cauțiuni menite să asigure exercitarea corespunzătoare și neabuzivă a drepturilor procesuale, cu toate consecințele procesuale care decurg din finalitatea urmărită prin stabilirea acesteia. De asemenea, prin Decizia nr. 865 din 17 decembrie 2019, precitată, paragraful 46, Curtea a constatat că nu sunt încălcate normele constituționale ale art. 21 alin. (4), întrucât cauțiunea este restituită contestatorului, în condițiile legii, caracterul gratuit al procedurii administrativ-jurisdicționale continuând să subziste și în prezent în contextul legislativ al Legii nr. 101/2016, iar cauțiunea se constituie venit la bugetul de stat numai la împlinirea termenului de 3 ani calculat de la data la care aceasta putea fi solicitată, în condițiile în care partea care a depus-o nu a făcut demersurile legale pentru a putea fi recuperată (a se vedea Decizia nr. 241 din 3 mai 2022, precitată, paragraful 26—28).

21. În ceea ce privește principiul legalității, menționat în susținerea excepției de neconstituționalitate, în componenta privind calitatea legii, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează, respectiv că actul normativ trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat, iar accesibilitatea, din punct de vedere formal, are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează prin publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16—20 și 26). Prin urmare, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita.

22. Aplicând aceste considerente de principiu la normele deduse controlului de constituționalitate și având în vedere și considerentele mai sus enunțate, Curtea constată că art. 1 alin. (5) din Constituție, în componentele amintite, inclusiv cele cuprinse în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, nu este afectat, întrucât din conținutul art. 61¹ din Legea nr. 101/2016 reiese în mod concret care este scopul cauțiunii, procedura de restituire, instanța competentă să analizeze cererea de restituire, termenele în care acesta se formulează, iar dacă nu se circumscrie acestor aspecte, cauțiunea se face venit la bugetul de stat. Or, este firesc ca sumele provenite din cauțiune, dacă nu sunt solicitate și, prin urmare, nici restituite, să se integreze în bugetul de stat ca venituri bugetare, având în vedere faptul că, potrivit art. 2 alin. (1) pct. 42 din Legea finanțelor publice nr. 500/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, veniturile bugetare sunt resursele bănești care se cuvin bugetelor prevăzute de această lege la art. 1 alin. (2) (printre care se regăsește bugetul de stat), în baza unor prevederi legale, formate din impozite, taxe, contribuții și alte vărsăminte etc.

23. Cu privire la principiul egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție, coroborat cu art. 124 alin. (2) referitor la faptul că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, Curtea precizează că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, sau Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragraful 55). Nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului, discriminarea bazându-se pe noțiunea de „excludere de la un drept” (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remedii constituționale specifice, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012).

24. Având în vedere considerentele de principiu mai sus enunțate cu privire la principiul egalității și la principiul egalității justiției, Curtea constată că nu se poate reține afectarea acestor principii constituționale din perspectiva aplicării cauțiunii în quantum și procente diferite în funcție de persoanele care intervin în litigiu și de etapa procesuală, astfel cum susține autoarea excepției de neconstituționalitate, întrucât nu se creează o discriminare între persoanele menționate în motivarea excepției, având în vedere că acestea nu se află în situații juridice identice sau comparabile, ca urmare a faptului că în calea de atac există un cadru procesual prestabilit, potrivit art. 29 din Legea nr. 101/2016, mai sus menționat, și care prevede că în calea de atac a plângerii nu se poate schimba cadrul procesual stabilit în fața acestui organism și nu se pot schimba calitatea părților, cauza sau obiectul contestației și nici nu se pot formula pretenții noi și, prin urmare, deosebirea de tratament juridic are la bază un criteriu obiectiv și rațional.

25. Referitor la dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea învederează, pe de o parte, că acestea dispun cu privire la accesul liber la justiție și, pe de altă parte, stabilesc posibilitatea existenței unor jurisdicții speciale administrative, care trebuie să

fie facultative și gratuite. Atât în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 57), cât și în cea a Curții Constituționale (Decizia nr. 160 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 9 iunie 2016, paragraful 23), s-a statuat că o caracteristică a dreptului de acces liber la justiție este aceea că nu este un drept absolut și că poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni *judicatum solvi*; important este ca aceste restrângeri să nu aducă atingere substanței dreptului, să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, paragraful 39, sau Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza *Z. și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 93). Față de această împrejurare, Curtea a reținut că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție, în general, nu constituie, *in sine*, o încălcare a accesului liber la justiție, acesta presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se înlătuiește justiția (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Însă legiuitorul este ținut să o facă orientându-se după principiul *est modus in rebus*, respectiv să fie preocupat ca exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului (Decizia nr. 40 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 16 martie 2004).

26. Aplicând considerentele de principiu la textul criticat, în ceea ce privește instituirea unei cauțiuni prin legislația ce reglementează remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, respectiv cuantumul acesteia, Curtea, prin Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2022, precitată, paragraful 20, având în vedere jurisprudența sa anterioară în materia cauțiunii în general (spre

exemplu, Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 10 decembrie 2014), a reținut că acesta este rezonabil, legiuitorul impunând și un prag maxim până la care poate fi fixată cauțiunea, iar opțiunea acestuia fiind pe deplin justificată. Aceste considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

27. De altfel, și la nivel european, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a avut ocazia să se pronunțe cu privire la compatibilitatea dintre legislația Uniunii Europene și instituirea unei garanții de bună conduită, care, astfel cum s-a arătat mai sus și cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, precitată, paragraful 41, are semnificația unei cauțiuni menite să asigure exercitarea corespunzătoare și neabuzivă a drepturilor procesuale, cu toate consecințele procesuale care decurg din finalitatea urmărită prin instituirea acesteia. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat în Hotărârea din 15 septembrie 2016, pronunțată în cauzele C-439/14 și C-488/14, S.C. Star Storage — S.A. împotriva Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (ICI) (C-439/14) și S.C. Max Boegl România — S.R.L., S.C. UTI Grup — S.A., Astaldi Sp. A., S.C. Construcții Napoca — S.A. împotriva R.A. Aeroportul Oradea, S.C. Porr Construct — S.R.L., Teerag-Asdag Aktiengesellschaft, S.C. Col-Air Trading — S.R.L., AVZI — S.A., Trameco — S.A., Iamsat Muntenia — S.A. (C-488/14), paragraful 63, că normele europene în materie trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale, care condiționează admisibilitatea oricărei căi de atac împotriva unui act al autorității contractante de obligația reclamantului de a constitui garanția de bună conduită pe care o prevede în beneficiul autorității contractante, din moment ce această garanție trebuie să îi fie restituită reclamantului indiferent de soluția pronunțată în calea de atac.

28. Având în vedere considerentele mai sus prezentate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, în raport cu prevederile constituționale convenționale și europene, menționate în susținerea acesteia, urmează a fi respinsă, ca neîntemeiată.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Transcarpat Sportours International — S.R.L. din București în Dosarul nr. 631/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 611 din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, astfel cum au fost introduse prin art. IV pct. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra sistemului achizițiilor publice, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea plății unei contribuții financiare voluntare a României la bugetul Agenției Universitare a Francofoniei din cadrul Organizației Internaționale a Francofoniei

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2016 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 336/2023,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuției financiare voluntare anuale a României la bugetul Agenției Universitare a Francofoniei din cadrul Organizației Internaționale a Francofoniei, în cuantum de 100.000 euro.

Art. 2. — Contravaloarea în lei a contribuției financiare voluntare se suportă din bugetul Ministerului Afacerilor Externe, capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 55 „Alte transferuri”.

Art. 3. — Echivalentul în lei al contribuției financiare voluntare prevăzute la art. 1 se va calcula pe baza cursului oficial de schimb leu/euro al Băncii Naționale a României, valabil la data efectuării plății.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
p. Ministrul afacerilor externe,
Luca-Alexandru Niculescu,
secretar de stat
Ministrul educației,
Ligia Deca
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 2 octombrie 2024.
Nr. 1.237.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

